

«Хто дасть моїм очам потоки сліз?»

Леся Українка

Хто дасть моїм очам потоки сліз?
Ні, нащо сльози, то ж не сніг нагірний,
а туга щонайглибша має литись
гіркими хвилями. Нагірний сніг ще може
розтати від проміння весняного,
в долину збігти джерелом раптовим,
а на верхів'ї, що біліло снігом,
віночок зацвіте рясних квіток.
А туга... се, як море: перекотить
всі хвилі, з краю в край, по цілім світі,
остатня хвиля пробіжить по сліду
найпершої, а перша дожене
остатню, і таким невпинним колом,
без краю, без мети ітимуть хвилі
моєї туги... краще їх спинити...

Нагірний сніг, се жалощі твої.
Як тільки щастя сонечко пригріє
оті сніги, збіжать вони раптово
і принесуть остатній дар мені,
поринуть в течії моєї туги,
доллють її, повніше стане море,
і голосніше заридають хвилі...
А в серденьку твоєму цвіт весняний,
то білий, то рожевий, то червоний,
віночком зацвіте, і той віночок
заквітчає те щастя молоде,
що поцілунком визволяє серце.

...Чи тільки справді то сніги біліють?
А може, то розжеврілася туга,
як те залізо, що біліє біллю,
змінивши на страшнім вогні три барви?
І що, коли не загартує серця,
а спалить і спотворить пал страшний?
І що, коли замість віночка щастя
покриють серце плями від огню?
Ой, що ж тоді моє все море туги
проти сього несвітського нещастя?
І чим мені залити той вогонь,
щоб не палив того серденька, – слізьми?
Чи, може, крив'ю? Так, вона твоя...
бо я готова сльози й кров віддати,
щонайчистішу кров, з самого серця,
щоб тільки пал вгасити і не дати
йому сплямити серця дорогого.

Ой, де ж воно, оте новее щастя,
нехай засвітить, хай мені покаже,

чи то сніги, чи туги лютий пал.
Нехай тоді або долетється море,
або вже висохне. Тоді й пустиня
холодна й нерухома буде там,
де грала туга бурею живою,
І не стривожить жаль спокою смерті.

...Ні, мало і сліз тих, і слів, і думок,
і серця стискання, і болю, й ламання
у розпачі рук, і стогнання, і мук...
Одно застається – мовчання.

1.07.1902